

PRINCIPALS TEORIES ÈTIQUES

Intel·lectualisme moral

Conèixer què és el bé implica fer-lo. Si s'actua malament, és per ignorància. És una teoria cognotivista perquè dóna molta importància al coneixement.

El fundador d'aquesta teoria fou el filòsof grec Sòcrates (s.V a.n.e) que va concebre la moral com un saber.

Eudemonisme

(eu=bo + daimon=esperit. Tenir un bon daimon=felicitat)

Considera la felicitat com el màxim bé de la vida humana. Totes les accions han de tenir com a finalitat la felicitat. Només qui és feliç actuarà bé. És una ètica material, teleològica i cognotivista.

Aristòtil (s. IV a.n.e) fou el seu màxim representant i va mantenir que la felicitat només es podia aconseguir fent el que és essencial per la naturalesa humana: la vida contemplativa o fer un us equilibrat de la raó. S'ha d'aplicar el terme mitjà en totes les accions per poder ser virtuós (bo).

Hedonisme

(hedoné=plaer) La felicitat resideix en l'obtenció de plaer i absència de dolor.

El que proporciona plaer és bo. S'ha de fer el que ens allunyi del dolor i ens provoqui satisfacció. Ara bé no tots els plaers són considerats bons. És una ètica material, heterònoma, teleològica i cognotivista.

Cirenaics: deixebles de Sòcrates donen importància als plaers sensuais i corporals amb moderació. El màxim representant és Aristip de Cirene.

Epicuris: s'ha de fer un càlcul de plaers i triar els més equilibrats. El màxim plaer serà l'espiritual. El seu fundador fou Epicur.

Estoïcisme

Escola fundada per Zenó de Cítion que es fonamenta en la indiferència envers els plaers i austeritat en els propis desitjos. Resignació davant el destí inexorable. S'ha de cercar la tranquil·litat de l'ànima o ataràxia, que només serà possible si es té coneixement de la raó o destí universal que ho regeix tot. És una ètica material, heterònoma, teleològica i cognotivista.

Jusnaturalisme ètic

Defensa l'existència d'una llei moral natural i universal que determina el que està bé i està malament.

Tomàs d'Aquino (s. XIII) fou un dels seus defensors més importants. Aquesta llei moral depèn d'una llei eterna o divina i per tant és objectiva. L'home pot triar si vol seguir-la o no. És una ètica material, heterònoma i teleològica.

Formalisme

L'ètica formal consisteix en què no ofereix normes concretes de conducta, sinó que estableix quina és la forma de conducta que s'ha de seguir sempre per a que aquesta sigui considerada moralment correcte. I. Kant (s. XVIII) va ser el primer filòsof a reivindicar la necessitat d'una ètica formal, que tingui un caràcter universal i mantingui l'autonomia moral. Segons aquest filòsof, la llei moral prové de la pròpia raó (bona voluntat) que s'expressa mitjançant imperatius (mandats) categòrics (incondicionats). Aquests indiquen com han de ser les normes morals per a que puguin ser considerades morals.

Emotivisme

Els judicis morals provenen d'emocions i sentiments. El que està bé o malament depèn del sentiment d'agrat o desgrat que ens provoca realitzar una determinada acció. Un dels filòsofs emotivistes més importants fou D. Hume (1711-1776), segons el qual l'ètica no es pot fonamentar en la raó, sinó en el sentiment de simpatia que ens provoquen certes accions.

Utilitarisme

El màxim bé és la felicitat i aquesta s'aconsegueix aplicant el principi d'utilitat o màxima felicitat per al major nombre de persones. Per felicitat s'entén el plaer i l'absència de dolor. El plaer es converteix en un bé comú o general. El màxim representant fou J. S. Mill (1806-1873). És una ètica material, heterònoma, teleològica i cognotivista.

Ètica discursiva

És una ètica formal i procedimental perquè estableix el procediment o criteri per determinar quan les normes morals són ètiques. El seu representant és J. Habermas (1920-). Les normes morals han de ser acceptades per consens en una situació ideal de diàleg entre diferents participants, que comparteixin els mateixos drets i les mateixes oportunitats d'argumentar i defensar la seva posició.